

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Dictamina & Maximæ spirituales, sæpius ab animâ in Secessu
perlegendæ, quo facilius se Deo dedere & Divinis intendere possit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

ut inveniam, omnia opera, omnes gestus, omnes cogitationes unicè eo colimant, ut te inveniam, te amem, & tibi serviam. *Illumina cor meum bone Jesu, ut non obdormiam in morte, sed vivam in splendore gratia tua.*

Dictamina, & maxima spirituales sepius ab Anima in secessu perlegendæ, quo facilius Deo se dedere & Divinis intendere possit.

Homo è limo terræ formatus adeò vili huic materiæ inhæret, ut vix unquam ab ea separari posse videatur; & quia identidem in hoc suum principium oculos reflectit, magnam difficultatem sentit, in contemplandis ijs, propter quæ creatus est, nempe cœlestibus. Licet enim immediate, & principaliter anima creata sit, ut æternùm in cœlo fruatur Deo, secundariò tamen etiam corpus, tametsi terrenum, ad perfruenda hæc ipsa gaudia creatum est, cum post resurrectionem corpus animæ unitum æquè ac ista cœlos ascendet, illisque bonis & illis donis perfruetur, qua anima eidem communicaverit. Unde omnimodis advigilandum, O Anima, ut hominem istum à terra semovere contendas, quatenus Deo adjungatur. Et cum perspicuum mihi sit, hominem ratione præditum esse, clarè quoque cognosco, vires

rationis eò excurrere, ut eundem à mun-
 abstrahere, & Deo unire possint, quia tan-
 diversis objectis distractæ Conditorem su-
 non nisi subobscurè intuentur, & vi quasi
 eundem revocari debent, operæ pretium
 facturum credidi, si nonnulla spiritus di-
 mina, & maximas virtuosas proponerent
 quarum lectione anima (cujus primarium
 tentum in decendiali hoc secessu est,
 actus virtutum & mortificationum à mu-
 se sequestrare, Deoque unire) ad amplexus
 das virtutes, mundi contemptum, & an-
 rem Dei permoveatur; atque hæc maxime
 S.S. Patribus calcaria nominantur, quia
 mam in via perfectionis quasi exstimulant.

Primo itaque recordare anima, Deo
 totaliter esse subjectam, cui proinde pro-
 se servire tenearis, & scias, tunc animam
 libertate perfrui, cum Divinæ voluntati
 nissimè se submiserit.

2. Nec ex hoc, quod totam se Deo
 caverit, liberi sui arbitrij jacturam fecisse
 dat, quia donare Deo, est rem aliquam p-
 ctam obtinere.

3. Qui voluntatem suam Divinam
 verit, vera libertate potitur; nec liber-
 privatus potest dici is, qui vinculis an-
 fuerit alligatus.

4. Qui in mundo dispergit, col-
 cum Deo; nimium ille in hoc mundo p-

det, qui propter Deum omnibus bonis sese exuit.

5. Verè pauper in hoc mundo dici potest, qui, licet omnia possideat, Deum tamen non habet. Sola Dei possessio millenis etiam mundis præponderat.

6. Solus ille felix est, qui quærendo Deo omnis boni objecto intentus est. Cælum congeries quædam est omnium bonorum, quia anima non delectatur, nisi Deo, qui cælum, & omnia infinitis bonis replet. Qui in hoc mundo felices successus, & delicias quærit, apertè declarat, nullo se erga cœlestia desiderio ferri, utpote alij extra Deum objecto inhians.

7. Divinis inspirationibus respondeatur necesse est, vocat enim Deus, ut gaudijs te repleat; invitat, ut bene tibi sit, & optata cordis tranquillitate potiaris. Vox Divina sonus quidam est, & suavis harmonia omnes animæ tempestates quietans.

8. Mundus hostis est infensissimus, semper animæ depereundæ intentus. Maxima animæ securitas erit, quum à mundo fuerit abstracta, utpote à suo inimico elongata.

9. Ad insulas fortunatas appulisse dici potest anima illa, cui fors obtigerit, Deo in hoc mundo famulandi.

10. Scientiæ veræ, perfectæ, & in specie

cie illæ, quæ sunt spiritus, potius à crucifera
quam à Magistris, hauriuntur. Scientia
coelestes non adeò Magistris, & Cathedris
terra indigent; non desunt in coelo Ma-
gistri, qui edoceant, quomodo divinæ sci-
entiæ, & regulæ spiritus comparentur.

11. Titulus *Bona* titulo *pulchra* ut
rimùm prævalet, hanc mundus, illam Deus
attendit. Pulchritudo accidens quod
est corporis; bonitas totus animæ the-
saurus, parum enim, imò nihili, æstimatur
ma, quæ non est bona.

12. Sola bonitas, & virtus amore
spectu, & reverentiâ sunt dignæ. Nec
latus ille, aut superior honore dignum
dicet, qui præter dignitatem nulla aliâ
rogativa pollet.

13. Non amat, qui in servitio Dei
animam impedit; hinc minimè perfectus
amor ille parentum in filios, qui divini
ris flammæ in eis extinguere, aut saltem
primere satagunt; optimè contra filii
genitores suos amant, qui, ut Deo servi-
eis valedicunt.

14. Difficulus amorem exuet,
objectum amatum incessanter oculos de-
Anima, quæ mentem in Deo defixam
semper eundem amabit.

15. Funiculi amoris ipsimet libere
sunt præferendi, si amor fuerit coelestis.

adeò verissimum sit: ibi esse perfectum spiritum, ubi amor divinus est, & ibi esse libertatem, ubi spiritus est.

16. Anima æternæ felicitati inhians alios ignes in suo corde non foveat, quàm à solo divino prognatos, hi enim comburunt, & non consumunt; quin imò propter Deum consumi, est, in vitam æternam jus sibi vendicare.

17. Qui delicias cupit, in Deo eas quaerit. Voluptates hujus mundi cum omnibus suis blandimentis non nisi mortem propinant, Africanis illis matronis per similes, quæ fascinant, & occidunt illos, quibus in faciem abblandiuntur.

18. Ex pusillo volatilium coetu nullæ acerbius pungunt, quàm quæ mel in ore ferunt, quæ sunt apes. Ita & quæ in hoc mundo videntur dulcia, magisque oblectant, magis quoque offendunt animas.

19. Vanitates hujus mundi nunquam homini clariùs patent, quàm in morte. Modicum lumen illius candelæ, quam agonizans in manibus tenet, adeò intellectum ejus illuminat, ut plus per illud in momento videat, quàm unquam toto vitæ tempore per Solis radios videbat.

20. Coruscante prosperitatum Sole, nimium quantum in dignoscendis mundi vanitatibus cæcutimus, lyncei econtrà, cum miseria-

miseriarum, & adversitatum tenebris obrur. Melius anima in Dei cognitionem venit per tenebras istas, quàm per mille terrenarum felicitatum Phæbos. Hugo Cardinalis, morti vicinus, de statûs felicitate blandienti respondit: Malle se, ut mortuus fuisset in Monasterio, leprâ coopertus; quàm in hac dignitate, purpurâ adornatus.

21. Propria animæ ornamenta sunt tutes. Honores, & dignitates hujus mundi non sunt, nisi exteriores splendores, quæ tenebras, quàm lumen afferentes ei, anima virtutibus non fuerit collustratæ. Præminentia illa terrenæ, sunt depictæ ves, vapor ad modicum parens, offuscata sapè, & reconduntur in unica oblivione etc. Soli virtutum radij æternum rutilant semper durant, ipsi etiam æterno Soli offerunt, pulchritudinem suam non amittunt, sed semper suâ luce præfulgentes. Per mensos Solis Divini splendores virtus in seculo non tantum nostra obscuratur, sed splendidior efficitur.

22. O quàm parum sunt æstima mundi hujus felicitates! Qui in his vitam rosæ vivere dixeris, vix natæ, cum rosâ emarcescentis, & quamvis apparatus formosæ, spinis tamen undique circumdatus.

23. Omnis fides mundo huic est præstiganda; largus est in promissis, parus sol

solvendis; vento eum comparaveris, mox, dum sentitur, disparenti.

24. Dum mundus remuneratur, donat, ut capiat. Liberalitas hæc proprio comodo invigilat, eamque æmulatur, quam piscator pisci exhibet, qui escam præbet, ut decipiat, & comprehendat.

25. Gaudere nequit, nisi prius sequiora perpeffus. Qui nescit, quid sit bellum, nescit & pacis delicias degustare. Rosæ felicitatum tum enim verò arrident, cum miseriarum spinas fuerint transgressæ, & lumine diurno is dundaxat verè oblectatur, qui noctis horrores fuerit expertus.

26. Qui exiguam de terra opinionem sibi parere gestit, sæpiùs cœlum suspiciat. Nec mireris, si quosdam videris, terrenis adeò immerfos, quemadmodum enim obvivo quovis lumine in stuporem trahitur, qui Solem nunquam vidit, ita, qui oculos in cœlestia nunquam defigit, mirum non est, quod caduca ista præ omnibus æstimet.

27. Quantò anima tribulationibus fuerit immersa, tanto ei ad Deum pro sublevamine erit recurrendum. Perla in medijs Oceani amaritudinibus non alio pascitur cibo, quàm rore cœlesti, ita & anima infirmitatum, dolorum, & adversitatum amaritie oppressa, cibum omnem è paradiso colligere debet.

28. Ani-

28. Anima mundo, ejusque illece
addicta, etiam in mundo commorans in
tormenta sustinet; quæ verò Deo adhæ
maximis quibusvis irroratur delitijs;
enim Deum amat, tametsi terram inco
sentit tamen, & fruitur paradiso.

29. Animæ gaudia in cruce depre
duntur, invento siquidem in ea Dei filio
venitur omne bonum. Satiùs steteris
Christo in monte Calvariæ, quàm in Tha
ræo. Qui in Calvaria eum quærit,
amore quærit, qui verò in Thabore, in
prium commodum; potiùs enim vi
suas voluptates, quàm Deum quærere.

30. O beatam illam animam, quæ
per est spiritu, mundanis siquidem exu
culis, longa est à passionibus, fruendõ
suo bono, qui est Deus, libera. Quò
à terrenis divitijs remotior, tantò à spiri
stas, & quantò Deo fueris conjunctior,
rosis es propinquior. Dives est, qui di
fugit, plùsque omnibus possidet, qui
pollet.

31. Magna in Dei servitio præsta
peres? Optima intentio; sed, ne inqu
ris, si Deus lecto te affigat, tuùmque hoc
derium impediat: dedecet aliam viam
dagare ad perfectionem tendendi, præ
lam, quam voluerit Deus. Secure in vi
rituali incedit, qui divinâ contentus est

luntate. Plus meretur, qui tolerat id, quod Deus vult, quàm qui facit illud, quod ipsemet vult. Ut efficias opus perfectum, non tua, sed divina opus est voluntate, in hanc te resigna, & opus perfectum effeceris. Plus ediscet, magisque in schola perfectionis proficiet, qui in lecto afflictus, & excruciatus pagellulos infirmitatum patienter evolverit, quàm qui omnes hujus mundi codices perlustraverit. Servire debemus Deo non prout nos, sed prout ipse voluerit.

32. Non est inhiandum consolationibus, & visitationibus cœlestibus, sed patienti occasio, & materia sunt quærendæ. Via S. Crucis omnibus alijs securior est. Multò fructuosiores sunt consolationes in desolationibus degustatæ, quàm quæ in medijs prosperitatibus cœlo depluunt.

33. Negari non potest, quin oratio sit optimus cibus animæ, cum verè maximum bonum sit. Quòd si semper orare nequeas, parum interest, esto patiens, humilia te. Reputa te indignum, mortifica te, & sic magis placebis Deo; meliùs est florere mortificatione, quàm oratione,

34. Omnia relinque, contemne, nihilque æstima; in hoc unum intentus, ne peras Deum. Nullius eget, qui Deum habet. In erebi flammis immersus jaceres, & Deum haberes, in ipsomet inferno cœlum possideres,

res,

res, etsi in cœlo esses absque Deo, in ipso præc
cœli gaudijs infernum experireris. Calu

35. Ne perturberis tribulationibus, quoniam
quantò enim ijsdem abundaveris, tanto non
piofior meritorum materia tibi suppium
Tribulationes, quæ bonis animabus imitrupe
tur, non sunt flagella Dei, sed potiùs cedidig n
favores, maximùmque bonum, quod 3
impertiri potest, tum enim illud ipsum omni
bet, quod ipsemet in hac terra selegmajo
Aliæ sunt cogitationes Dei, aliæ homi Tant
Homo blanditijs, Deus tormentis, derava
prosperis, Deus adversis oblectatur. ta exi

36. Qui de afflictionibus conquere 4
palam facit, quòd se ipsum non agnosquam
enim se ipsum cognosceret, sciret utique st, qu
minem miserijs subjectum in hunc orius
prodijisse. raria

37. Quod si mundus omnia sua entes
in te effudisset, ne affligaris, stude bono
scientiæ, & quietus vivito. Bona con Act
tia Saccarum est, omnes amaritudines birit
corans. Qui bonam habet conscientiam tam
quiescet securè innumeris licet inimicis
tem minitantibus. Bona conscientia
lus est, cui placidissimè indormit anima

38. Summa felicitas & bonum D
est innocentia, hac siquidem ad eò exp
& immota redditur anima, ut, quanta dist
vituperata, & calumnijs lacessita, ni illas

in ipsa præclarissimis encomijs præventa judicetur.

6. Calumniæ innocentibus iniustæ non sunt calumnia, cum aurum innocentia maculam non recipiat. Nocentem econtra, & impium lauda, prout potueris, & quid, nisi vituperijs obrues? incapax enim est talis, & indignus omni laude.

39. Anima illa, quæ pati refugit, plus omnibus sustinet. Fugere tribulationes, major est pœna, quàm ipsamet tribulatio. Tantò minùs quis patitur, quantò pati desideraverit. Crux Christi hilariter amplectatur. ea exigui est ponderis.

40. Qui sibimet placere cupit, nunquam placebit Deo, se ipsum oderit necesse est, qui Deum amare desiderat. Amor profanus, & amor divinus sibi invicem contrariantur, simul consistere neutiquam valent.

*Actus affectus, & exercitia
spiritualia, quibus anima sese exerceat
tam in via purgativa, quàm in illuminativa, & unitiva.*

Divisi decendiale hoc, & proposui meditationes pro via purgativa, illuminativa, & unitiva, quas ipsas ita portari distribui: Primis quatuor diebus assignari illas pro via purgativa, tribus sequentibus

E

pro